

## POSTANOWIENIE

23 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

na posiedzeniu niejawnym 23 maja 2024 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu  
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.  
przeciwko A. L. i S. L.  
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,  
na skutek skargi kasacyjnej A. L. i S. L.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 30 września 2022 r., I ACa 1105/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
  - 2. odstępuje od obciążenia pozwanych kosztami postępowania kasacyjnego.**
- [SOP]**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

W uzupełnionym wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący A.L. i S.L. powołali się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z tego, że Sąd Apelacyjny rażąco naruszył art. 527 § 1, 2 i 3 k.c. w związku z art. 233 i art. 382 k.p.c., nie wziąwszy pod uwagę wszystkich istotnych okoliczności sprawy i oparłszy się na wybiórczych dowodach, które ocenił rażąco dowolnie. Wskazali również na istotne zagadnienie prawne dotyczące tego, czy do stwierdzenia braku świadomości pokrzywdzenia wierzyciela po stronie dłużnika wymagane jest zasięgnięcie opinii biegłego lekarza psychiatry, przy równoczesnym istnieniu równorzędnych dowodów w sprawie, określających jednostkę chorobową, stanowiącą przyczynę leczenia psychiatrycznego dłużnika.

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Sformułowana we wniosku wątpliwość nie czyniła zadość tym wymaganiom i to w stopniu oczywistym. Z wniosku nie wynikało, na czym polega związek powołanego pytania z wynikiem postępowania kasacyjnego, czy zdaniem skarżących sąd powinien przeprowadzić dowód z opinii biegłego na wniosek, czy z urzędu, jakie znaczenie miałby mieć w tym kontekście „równorzędny dowód” w

postaci dokumentacji medycznej, a także z jakich powodów przywołana wątpliwość nie może być rozstrzygnięta z wykorzystaniem dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego i literatury przedmiotu, a zarazem jej rozstrzygnięcie jest pożądane z punktu widzenia ponadindywidualnych, publicznoprawnych celów skargi kasacyjnej.

Skarżący nie wykazali również, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce tylko wtedy, gdy zaskarżony wyrok jest błędny w sposób elementarny i widoczny już na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Lakoniczne wywody wniosku nie przekonywały o zasadności skargi kasacyjnej, a tym bardziej o tym, by była ona zasadna w sposób ewidentny i widoczny *prima vista*. Tezy dotyczące wybiórczej i rażąco dowolnej oceny materiału dowodowego, rozwijane w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, wskazywały ponadto, że skarżący kwestionują w istocie prawidłowość ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia, co w postępowaniu kasacyjnym nie może mieć miejsca (art. 398<sup>3</sup> § 3 w związku z art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 i art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[ms]